

Fister er flyttet på landet

Af Preben Brandt

Dedikeret til mit barnebarn Josef

December 2021

Fisters have.

Fister bliver snart fem år. Han har boet inde i byen, men nu har hans mor og far taget ham med ud på landet, for at de kan bo der. Fister har en mor, der hedder Elvilda og en far, der hedder Egon. Fister hører dem ofte sige, at de er så glade for, at deres fornavne begynder med det samme bogstav. Et bogstav. Fister aner ikke hvad et bogstav er, og han er også helt ligeglad. Men mor og far ser ud til at være glade for det. Nogle gange når de siger det der med de ens bogstaver, fniser de. Fordi de fniser så meget, har de givet Fister navnet Fister, siger de til Fister og alle andre, der gider lytte til dem. Når de fortæller det til deres venner, er der ingen der fniser. De synes bare det er mærkeligt.

Fister griner ofte, for han er en glad dreng, men han fniser aldrig. Det lader han mor og far om. Han lader i det hele taget mor og far om så meget. For Fister har alt for travlt med alt muligt andet end at gøre rent og vaske op og lave mad. Han har vigtigere ting at tage sig af.

Især nu hvor det er ved at blive varmt udenfor. Mor og far kalder det forår, og så fniser de igen. Hvorfor fniser, tænker Fister, men det er nu også lige meget, at jeg ikke ved hvorfor, for det føles meget rart.

Rundt om huset er der en stor have med mange træer og buske. Der er hegn og hæk hele vejen rundt om haven, undtagen to steder, hvor der er låger, som Fister ikke kan finde ud af at åbne. Han undersøger dem ellers ofte for at finde ud af det. Både mor og far åbner dem med et snuptag, men han kan altså ikke begribe, hvordan de gør. Selvom der er masser af ting at lege med og undersøge i deres have kunne Fister altså så godt tænke sig at se hvad der er på den anden side af hækken, uden at hans mor eller far var med og skulle bestemme, hvor de skulle gå hen.

Da Fister har boet i huset i 5 dage, finder han et hul i hækken ud til en stor græsplæne, der ligger bagved huset. Om aftenen, da far er kommet hjem, plager Fister far om han vil gå med ud og se på noget meget spændende, som han har fundet bagved hækken. "Der er god tid til vi skal spise", siger mor. Far har allerede taget sine avis frem, men lægger den til side: "Så lad os da gå ud og se hvad det er", siger far og så siger han "Elvilda, kan du ikke bare sætte dig og slappe af, vi er tilbage om 5 minutter, og så kan vi gå i gang med at lave aftenmadden".

”Vil du fortælle mig hvad det er du har fundet?” spørger far. ”Det er en græsplæne fyldt med store hunde” siger Fister. ”Meget store hunde, men de ser rare ud”. ”Du ved godt at du ikke må gå og bilde os noget ind”, siger far. Fister føler at hans far ikke tror på ham. Men det er altså rigtigt.

Da de er kravlet gennem hullet i hækken står de på et smalt stykke græs og foran dem er et lille hegn. ”Pas på”, siger far det er et elektrisk hegn. ”Det gør meget ondt at røre ved det”. Heldigvis er hundene der endnu tænker Fister, de går over hele den store græsplæne med hovedet nede i græsset og snuser, som hundene også gjorde hjemme i byen. Far er lige ved at flække af grin, da han ser ud over marken, han tumler om i græsset og trækker Fister med ned så de ruller rundt. Så morsomt synes Fister nu heller ikke at det er, men han er glad for, at far ler og ikke bare siger, at det er der ikke noget interessant ved. ”Men Fister”, siger far, ”det er da ikke hunde, hvordan har du dog fået den idé. Det er køer. Dem der laver den mælk, som vi drikker hver dag. De græsser. De spiser græs, som bliver til mælk. Men hvor er du sød, sådan at tage fejl”. ”Køer er så rare” siger far og så foreslår han, at vi kravler over hegnet og går han og klør nogle af køerne i panden.

Fister er lidt bange, men når far er med er det vel i orden. Da de er kommet over hegnet og nogle skridt ind på marken, er der nogle af køerne, der kommer hen til dem og snuser på deres tøj. Far og Fister står lige så stille og klør dem i panden og har det så hyggeligt. ”Se den der meget stor ko, som står og kikker på os”, siger Fister. Far kigger op og bliver helt stiv i kroppen. ”Det er en tyr, den er meget farlig hvis den bliver gal”, siger far og forklarer at de skal gå baglæns og lige så langsom som de kan hen mod hegnet. Far kommer til at træde i en stor klat, en kokasse kalder han den, så han er lige ved at falde og slår ud med armene for at holde balancen. Nu begynder tyren at brøle med en dyb og vred stemme og går hen mod dem. Fisters hjerte banker og far begynder næsten at græde. Og så rammer han det elektriske hegn med det ene ben. Han griber mig og vi vælter bagud over hegnet. Tyren står og brøler lige på den anden side og ser ud som, at den helst ville angribe os, men den er vist også bange for hegnet.

Far siger at vi skal blive liggende lidt og så kravle langsomt hen mod hullet i hækken og først rejse os op når vi er kommet igennem hullet og tyren ikke kan se os mere.

Vi er begge to smurt ind i komøg og mudder da vi når huset, og vi ryster helt også efter at vi kommet ind af døren og er i sikkerhed. "Fy da hvor her lugter", siger mor og kommer ud i gangen. Da hun ser os kommer hun sådan til at le. "Sig mig har I været i krig?" spørger hun og far siger, at det kan man godt kalde det. Mor åbner alle vinduerne og sender os ud i bad og siger at vi bare skal smide tøjet ud af vinduet, så kan det ligge der og stinke af. Hun har lagt rent tøj frem til os og laver mad til os alle tre helt alene mens vi fortæller hvad vi har oplevet. Hvor de griner og far fortæller hvordan han modigt jagede tyren væk med en stor kæp for at redde mig. Det tror jeg også er rigtig nok.

Da far har lagt mig i seng og læst aftenhistorie for mig må jeg love ham, at jeg aldrig vil gå gennem det hul i hækken igen og han siger, at han hurtigst muligt vil få lukket hullet. Da han er gået ind i stuen til mor tænker jeg på hvor modig min far er.

Fister får en ven.

Fister er ved at lære sin have at kende. Den er meget, meget stor og der er mange gemmesteder. Han tænker på, at han vil lære dem alle sammen at kende. De skal være hans huler.

Fister sidder så godt ude i haven under den store busk og taler med sin nye ven. Det er en lille fugl. Den har sådan nogle fine farver og den hopper så sjovt rundt om Fister. Fister sidder helt stille, så han ikke forskrækker fuglen. Han har flere gange forsøgt at række hånden ud efter den, men så flyver den op, og han bliver så bange for, at den ikke kommer tilbage. Men det gør den.

Nu sidder fuglen lige foran ham. "Pip – pip" siger fuglen, og drejer hovedet så den kan kigge på Fister. Åh, bare jeg kunne forstå hvad den siger, tænker Fister. Så han siger også bare "pip – pip" og håber, at det er det rigtige at sige. Så siger fuglen "pip - pip – pip" og Fister gentager "pip – pip – pip".

Han sidder så dejligt under busken, så han glemmer helt at svare, da mor kalder, "Fister, hvor er du?" inde fra huset. Hun har åbnet vinduet og sat den kage hun lige har bagt

op i vindueskarmen, så den kan køle hurtigt af. Fister kan godt mærke duften fra kagen, men har så travlt med at snakke med den lille fugl, at han både glemmer kagens gode duft og mors kærlige stemme.

Nu kalder hun igen, denne gang ikke så kærligt, hun lyder mere lidt irriteret, og Fister beslutter sig for at kalde tilbage og kravle ud på græsplænen, men skal lige have sagt pip - pip nogle flere gange inden han gør det. "Hvor bliver den knægt dog af" siger Elvilda til sig selv, og går ud af havedøren for at lede efter ham. Nu lyder hendes stemme igen kærlig, da hun råber "søde lille Fister, vi skal ikke lege gemmeleg, så kom nu frem". Og så fortsætter hun "Om lidt skal vi spise den kage du så godt kan lide. Den skal bare lige blive kold".

Fister råber "jeg er her, mor og kravler ud på græsplænen", men han har først sagt "pip – pip – pip – pip – pip" til den lille fugl, for det mener Fister betyder, "vent på mig her, så kommer jeg med et lille stykke kage til dig om lidt". Fister tror den lille fugl vil kunne lide mors kage lige så godt som han selv gør.

Uh, den smager lige så godt i dag, som den plejer. Far siger "hvor er du dygtig til at bage kager Elvilda" og så fniser de og ser glade på hinanden og på Fister.

Efter at de har siddet og spist kagen og Fister har drukket saftevand og leget med sit legetøj, er klokken blevet mange, for de har det så hyggeligt. Nu kommer Fister i tanke om, at han har lovet at tage lidt af kagen med hen til sin nye ven, den lille fugl. Mor og far mener, at det er lidt for sent at gå ud, men så siger far ”man skal holde hvad man lover, så her er et lille stykke kage til din ven og et lille stykke til dig, så I kan spise sammen.

Da Fister kommer ned til busken og kryber ind under den, er den lille fugl væk. ”Pip – pib” siger Fister, for det er det han mener man siger på fuglesprog når man siger ”her er jeg”. Men den lille fugl dukker ikke op. Fister sætter sig til at vente, for han er sikker på at hans ven kommer, når de har lavet en aftale. Han venter længe, og nu kan han høre far kalde på ham. Far kommer helt hen til busken og siger, at nu må Fister ikke sidde der længere, for det bliver mørkt og Fister skal ind og spise sin aftensmad og bagefter i seng. ”Jeg vil blive siddende indtil min ven kommer tilbage”. ”Gå ind igen far, du skræmmer min ven, og jeg bliver siddende hele natten og venter på den”, siger Fister. Fister kan godt indse, at det tør han nok ikke og far vil heller ikke give ham lov til det. Fister begynder at græde. Men så siger far ”Søde lille Fister, jeg er sikker på at din

lille nye ven har ventet på dig, men dens far er sikkert fløjet ned til den og har sagt, at nu skulle den komme op og have sin aftensmad og så putte sig i sin seng inde i reden, højt oppe i træet. ”Og du kan tro at din nye ven savner dig lige så meget som du savner den, måske den også har grædt”. Åh, hvor det trøster Fister, så han spiser sit eget lille stykke kage og sætter det andet på den fine skål med blomster, som mor har givet ham med hen til busken.

Far tager Fister i hånden og så går de op til huset, og da Fister har spist sin aftensmad og ligger i sin seng, tænker han på, at hans nye ven nu også ligger i sin seng i reden og tænker på Fister. Og så falder Fister i søvn.

Fister holder havefest.

Fister skal holde fest i haven for alle de mennesker, som han er i familie med. Det er så sjovt at bestemme det hele. Men det er også svært, så heldigvis har han sin mor og far til at gøre alt arbejdet. Mor og far har planlagt festen i lang tid, og Fister har lyttet og givet gode råd. "Der skal være meget slik og rød sodavand" har han sagt til far, og til mor har han sagt, at "hun godt må bage den kage, han så godt kan lide, den med chokolade".

Da alt er i orden og de sidder og venter på gæsterne tager far Fister op på skødet og ser alvorligt på ham og siger "du kan godt huske, at jeg sagde til dig, at du skulle love mig, at du ikke vil tage nogle af børnene med ned til hullet i hækken, for selvom jeg har forsøgt at lukke det, er jeg bange for, at I børn godt kan mase jer igennem." Efter en lille pause hvor far alvorligt ser Fister i øjnene, fortsætter han "Og du skal heller ikke spørge nogle af de voksne mænd om at gå med dig ned til hullet og med ud for at se på køerne. Voksne er lige så nysgerrige som børn. Husk det nu!"

Fister er ret sikker på, at det kan han godt huske. Far ser ud som om han slet ikke tror, at Fister kan huske det.

”Elvilda” kalder far ”nu har jeg talt med Fister om hullet i hækken, og han har lovet ikke at gå derned med de andre børn, og heller ikke med mændene. Især ikke din bror, for han kan finde på hvad som helst”. Elvilda råber tilbage inde fra huset ”Du skulle måske hellere have fået lukket hullet så godt, at man slet ikke kunne komme igennem det, Egon”. Og så fniser de begge to.

Elvilda og Egon har dækket fint op ude i haven under et af de store træer. Solen skinner og himlen er helt blå. Fister har hjulpet med at lægge dug på og at bære en tallerken ud. Jeg har vist egentlig lavet det meste, tænker Fister.

Mor og far har bare gået og pjattet og de er kommet til at fnise så mange gange, at Fister slet ikke kan tælle til det, og han kan endda tælle til tre. Godt de har mig til at gøre arbejdet, tænker Fister. ”Mor”, spørger han ”har jeg ikke været god til at hjælpe?”. ”Vi var aldrig blevet færdige med at lave madden og dække bordet, hvis du ikke havde hjulpet til”. Fister bliver glad for rosen, men synes nu nok, at hun kunne have takket ham for at have gjort det hele.

”Hej, Elvilda og Egon”, bliver der råbt nede fra havelågen ”dejligt at se jer”. Og så kommer der andre voksne og

råber nøjagtigt det samme. Og hver gang nogle råber sådan, fniser mor og far. Fister har set dem alle sammen før og ved godt, at det er mostre og fastre. Farbrødre og morbrødre. Bedstemødre og bedstefædre. Og at børnene der er med er hans fætre og kusiner. Men han kan slet ikke huske, hvem der er hvad, og slet, slet ikke hvad de hedder. I hvert fald ikke de voksne. Han kan faktisk kun huske navnene på to af børnene, og det er Mette og Ole. De er lige så høje som han selv er, og de voksne siger, at de tre er lige gamle. Eller i hvert fald nogenlunde lige gamle.

Mens de voksne står og taler og giver hinanden knus og håndtryk, siger Fister til Mette og Ole, at de skal med ned i haven til et hul, han har lavet i hækken, og at de skal se nogle søde køer og en tyr, der er kæmpestor og meget, meget farlig. Og så kommer han i tanke om, at han ikke må tale om det og slet ikke tage de andre børn med. Der er en stor mand, der hører det, og han siger, at Elvilda, hans søster, har fortalt ham om hullet og hvordan Fister og far nær var blevet dræbt af tyren. Han siger med lav stemme til Fister, at han gerne vil med ned til hullet og se den store og farlige tyr senere, når de har drukket kaffe og spist kage.

Sikke en snakken der bliver. Fister sidder sammen med Mette og Ole ved bordet og keder sig lidt. Far siger til Fister, at de godt må rejse sig og lege i haven. Og med lav stemme siger han til Fister "husk nu hvad du har lovet mig. Ikke ned til hullet. "Ja, ja" svarer Fister "det skal jeg nok lade være med". Fister ser ikke sin far i øjnene, mens han siger det. Han er flov over at være kommet til at love Mette og Ole, at de skal se kørerne og tyren.

Fister og tyren.

De voksne hygger sig rigtig med hinanden. De er glade for at hele familien er samlet, og de har så meget at fortælle hinanden, fordi de ikke ses til dagligt. De bor langt væk fra hinanden. Fister kan høre, at der er nogle af mændene, der diskuterer, at ham de kalder bedstefar og som ser meget gammel ud, har købt sig en ny bil. De spørger hvor hurtigt den kan køre, og hvor meget benzin den bruger. Men ham, der er Elvildas bror og som hedder Arne, sidder lidt for sig selv og kigger hen til Fister. Damerne taler om opskriften på den dejlige chokoladecake, som de tror Elvilda har bagt alene. Og hun siger ikke noget om, at det faktisk er Fister, der har bagt den, for det var ham selv, der rørte med den store ske i det, som mor kalder dejen.

Nu kommer ham Arne hen til Fister, Mette og Ole og foreslår, at Fister viser dem hullet i hækken. Han hvisker med lav stemme, men siger så meget højt "skal vi ikke gå ned i den anden ende af haven, så vi ikke forstyrrer de andre, når vi sparker fodbold?" Et øjeblik husker Fister sin fars alvorlige stemme, men så glemmer han den igen. Det er så spændende at skulle ud og se tyren igen.

Hverken Elvilda eller Egon ser, at Fister sammen med Arne og Mette og Ole går afsted ned mod hækken ved den mark hvor køerne og den store tyr bor. Det var heldigt, tænker Fister, og kort efter har han helt glemt, hvad hans far har sagt til ham om hullet i hækken og tyren.

Det er let for morbror Arne at fjerne det, som Fisters far har dækket hullet til med. Og så er det let for Fister, Mette og Ole at komme igennem hullet. Men Arne er en stor mand, større end Fisters far og han sidder fast, da han forsøger at komme igennem hullet. Han aser og han maser. Fister forsøger at trække i ham. Men Arne kan ikke komme igennem hullet. "Jeg prøver at gøre hullet større" siger Arne. Arne er stærk, "Jeg kan sagtens løfte en tyr hvis jeg vil", siger han, mens han gør åbningen i hegnet så stort, at Fister bliver helt bange for, at far skulle kan se det oppe fra bordet. Men far sidder stadig og taler om biler med de andre mænd.

Så er de alle fire igennem hegnet og kan se ud over marken. "Det er da kun køer, der går på den mark", siger Arne, helt skuffet.

"Far løftede mig over det hegn, som han sagde var elektrisk og så sprang han selv over det. Vil du ikke nok løfte os over?" spørger Fister. "Jeg ved ikke om jeg tør

gøre det. Din mor vil blive så vred på mig” siger Arne. Fister mener, at når hun først er i gang med at tale om hvordan hun har lavet kagen, ser hun slet ikke noget, af det, der foregår lige foran hendes øjne. Det vidste Arne sådan set godt, han er jo hendes bror og har kendt hende, meget, meget længere end Fister har. Så Arne løfter Ole, Mette og til sidst Fister ind over hegnet og de begav sig afsted hen over marken for at komme hen til køerne og klø dem i panden.

”Bare ikke tyren gemmer sig mellem køerne” siger morbror Arne. ”Jeg kan i hvert fald ikke se den” siger Fister. Men Fister er ikke særlig god til at se de ting, han ikke kan finde. Men det ved morbror Arne ikke. Fister kan lede og lede efter sin politibil, der kan sige babu – babu, og til sidst kalde på mor. Og så finder hun den med det samme lige foran ham. Så kan han sagtens se den, når hun peger på den og siger ”men den ligger jo lige for næsen af dig, du er da en lille klovn”.

Pludselig med et, hører de alle fire et meget, meget højt muuuh inde fra midten af flokken af køer. ”Det er tyren” siger Fister ”jeg kan huske lyden”. De er langt væk fra hegnet. Morbror Arne har ikke lige så meget mod som far

havde, så han griber børnene i hånden og giver sig til at løbe alt hvad remme og tøj kan holde.

De kan høre tyren pruste og løbe efter dem, og da de når hegnet og springer over det og kravler gennem hullet i hækken følger tyren efter og løber lige gennem hækken og ind i haven.

Da den ser alle de mennesker, der sidder omkring bordet og sludre, sætter tyren sig ned på sin hale og kigger på dem. Den ser næsten ud, som at den smiler til folk. I hvert fald slår den nogle flotte slag med halen og siger ”muuh, muuh, muuh”.

Alle gæsterne begynder at skriges da de ser tyren dukke op nede fra hækken. De bliver så bange for at blive stanget af tyren. Men nu sidder den bare der og ser temmelig tilfreds ud. Den ligner en, der gerne ville være med i selskabet.

”Den ser jo egentlig rar ud” siger far” men så går han i gang med at skælde Fister og morbror Arne ud. Han er meget, meget vred på dem begge to, men mest på Fister, som jo lovede ikke at gå gennem hækken og slet ikke vise hullet til nogen. Slet, slet ikke til morbror Arne.

”Kom her” siger far ”den ser jo fredelig ud nu, men måske bliver den pludselig vred, så nu går vi to hen til tyren og tager det reb, der hænger fra ringen i dens næse og binder

den til flagstangen”. Det ser ud som om, at tyren er ligeglad med at blive bundet til flagstangen. Den bliver bare ved med at stirre på resterne af den store lagkage. Fister skynder sig, inden nogen ser det, at tage et stort stykke af lagkagen og gå hen med det til tyren. Den guffer det i sig på et øjeblik og slikker så Fister på hånden. Den ser meget glad ud nu, så den får et stykke mere.

Alle Fisters gæster ser også meget glade ud nu. Men hvor havde de været bange da tyren dukkede op. Nu er der en der siger, at ”det er da den sødeste tyr jeg nogensinde har mødt”. Han havde nu ikke mødt en eneste tyr før, så det kunne han let sige.

Så hører alle gæsterne en stemme, de ikke kender, som siger ”det er den sødeste tyr i hele verden”. Det var bondemanden, der bor på den gård, der ligger på den anden side af marken. Det er ham, der ejer marken og køerne og tyren. ”Jeg så jer gå ned over marken og holdt øje med jer. Hvor var I bange og sjove at se på, da I spænedede afsted. Min tyr hedder Skvalte og jeg har haft den lige siden den blev født for 20 år siden. Den har altid været så rar. ”Men husk, især du Fister, at det vist er den eneste tyr i verden, som er så rar”, siger bondemanden.

Far undskylder så mange gange, at Fister slet ikke kan tælle det og siger, at han vil betale for det elektrisk hegn, som tyren havde revet over. Men bondemanden sige, at han havde moret sig så godt, at far ikke skal betale noget, men at han godt kan tænke sig et stykke af Fisters gode kage. Og så siger han, at Fister en dag skulle overtale far til at tage med op på gården. Så kan de lave lidt arbejde for ham og begge lære noget om dyrene. Og så gik han med sin tyr.

Gæsterne ville slet ikke hjem, de synes det havde været så spændende en dag og de takkede både Elvilda, Egon og Fister for den fantastiske sommerfest. Da de var gået så mor og far på hinanden og sagde ”hørte du at de sagde Elvilda og Egon” og så fniste de. Fister tænkte, at de også havde sagt hans navn, så han fniste også.

Da han lå i sin seng og mor læste godnathistorie for ham tænkte han, at det, han havde oplevet i dag, var meget mere spændende end det, der stod i bogen, som mor læste op af, og så faldt han i søvn.

Fister med mor på indkøb.

Der mangler så meget mad i køleskabet og i fryseren, at Elvilda vil køre ind til det store indkøbscenter inde i byen for at købe ind. "Vil du blive hjemme hos far eller med mig" spørger hun Fister. Om han vil med. "Men du skal altså opføre dig ordentligt. Ingen ballade. Ingen tiggeri om slik eller legetøj. Lover du det?". "Ja, det lover jeg" siger Fister. "Tja, lad os nu se" siger far, der glæder sig til nogle fredelige timer hjemme i huset.

Mor har lavet en lang liste over hvad der skal købes i de forskellige forretninger. Heldigvis kan det meste af det, de behøver købes i det store supermarked inde i centret, så det er kun nogle småting, hun må i andre forretninger for at købe. Hun har tænkt sig at spise lidt frokost i cafeen inde i centret, men hun ved godt, at Fister hellere vil have en pølse ved pølsevognen lige uden for indgangen. Det kan nok løses, tænker hun på. Imens sidder Fister og ser legetøjsforretningen og den del af supermarkedet, hvor de sælger legetøj for sit indre øje. Han beslutter sig for at være sød og at hjælpe mor, så hun til sidst vil sige, at de kan gå hen i legetøjsafdelingen og finde en lille ting, som

han gerne vil have. Men han ved godt, at så skal han også opføre sig så sødt og ordentligt, som det næsten er umuligt for ham. Mor har absolut ikke lyst til at købe det bras de sælger, har hun sagt så mange gange, at han siger det selv, selvom han ikke er enig. Og desværre er hun også temmelig god til at overholde ikke at lade ham få noget. Hun er temmelig sej, tænker Fister.

Det er en lang køretur. Fister er lige ved at spørge om de ikke snart er fremme, men holder sin mund. Det vil bare irritere mor, og det gælder om ikke at komme til at irritere hende. Da de endelig kører ind på den store parkeringsplads bliver hun alligevel irriteret og skælder ud, ikke på Fister, men over, at der ikke er en parkeringsplads lige uden for indgangen til centret. Hun siger mange ord, som Fister har på fornemmelsen, at han ikke skal gentage, eller bruge i det hele taget.

”Her er mange mennesker”, siger mor, ”det plejer der ikke at være på det her tidspunkt af dagen”. Elvilda har ikke tænkt på, at der kun er en måned til jul, og at andre også har ville købe ind i god tid for at undgå for meget trængsel. Hun giver sig til at tale med Fister om julen. Det er jul en gang om året, forklarer hun Fister, altid om vinteren når det er koldt og der måske ligger sne udenfor.

Fister kan svagt huske noget om julen sidste år, mest, at der var gaver til ham pakket fint ind. "I år skal vi ikke have alt det med gaver" siger mor, mens de går forbi bageriet, hvor der dufter så dejligt sødt, men jeg skal ikke bede om en kage siger Fister til sig selv. Men kort efter siger han højt "mor jeg kan godt lade være med at plage, er jeg ikke dygtig". Det er mor enig med ham i, men hun tænker, at det nok ikke varer længe før han ikke kan lade være med at ønske sig et eller andet. "Øv, jeg er så træt at al den udstilling af ting, der skal få os lokket til, at købe noget" siger hun. Fister forstår ikke rigtigt hvad hun mener. Men hun er jo hans mor og den klogeste i verden sammen med han far, så han siger bare ja.

Da de kommer ind i det store supermarked, tager mor en vogn, som hun kan have varerne i, og spørger Fister om han vil op og sidde i vognen. "Jeg vil gå selv" siger Fister. Åh nej, tænker Elvilda, så varer ikke længe før den dreng er blevet væk. Han skal altid lige se på noget og glemmer tiden. Jeg må holde skarpt øje med ham, tænker hun. Bare man kunne have ham i snor som en lille hund, men det går vist ikke.

Elvilda har en huskeseddel med, men kan ikke koncentrere sig fordi hun hele tiden skal holde øje med Fister, og hvert

andet minut kalder hun ”kom nu Fister, vi skal videre”.

Men nu står han og ser ned på alle de bøtter med is, som ligger nede i en fryser, som han har åbnet låget på. Så han hører slet ikke mor. ”Hvis ikke du holder fingrene fra lågerne og ikke hører efter når jeg kalder, kommer du op at sidde i vognen”, truer mor.

Fister ved ikke hvad han skal sige, men følger lige efter mor, der nu står og ser på små æsker i supermarkedets parfumeafdeling. Hvor kedeligt tænker Fister, og lige derhenne kan han se en masse legetøj stablet op. Det trækker sådan i ham, at han ikke kan blive stående ved mor, som heller ikke siger noget lige nu, så han kommer til at gå hen mod legetøjet.

Nu står Fister midt i alt det dejlige legetøj. Der er mange biler i alle størrelser og farver. Hvor er de dejlige at røre ved, og når han bare lader fingrene røre forsigtigt ved dem, sker der vist ikke noget. Han kunne ellers godt tænke sig at tage en i hånden og køre med den nede på gulvet. Men hov, derhenne er der en masse dyr på en hylde, dem vil han også gerne lige se. Fister har helt glemt mor.

Han bevæger sig rundt og ser på det hele. For at ligne far og for ikke at komme til at røre ved noget holder han

hænderne folde på ryggen. Så ser jeg næste voksen ud, tænker han.

Nu kan han høre mor kalde "hvor er du Fister?", men han ved ikke hvordan han skal sige hvor han er. Så han siger ingenting. Der kommer en gammel dame hen til ham og spørger, om det er ham, der hedder Fister. Fister bliver bange for hende, hun kunne godt være en heks, tænker han. Far har engang vist ham et billede af en heks i en bog og hende her ligner heksen. Så Fister siger, at han ikke hedder Fister.

Mors stemme kommer nærmere, men nu bliver Fister helt forvirret, for han har jo løjet for den gamle dame, som stadig holder øje med ham. Så han smutter om et hjørne. Nu kan han høre, at den gamle dame siger at en lille dreng for et øjeblik siden stod og så på bilerne lige her, men nu er han væk. Hun siger det til mor, kan Fister regne ud, for han kan høre, at mor siger "det har nok være Fister. Havde han en gul vindjakke på?" spørger mor og heksen siger "ja, en meget flot vindjakke og så så han ud som en sød dreng". "Jeg tror han gik den vej" siger heksen, men Fister kan se, fra sit skjul, at hun peger den forkerte vej. Hun vil fange mig og spise mig, tænker Fister. Hvordan skal jeg finde hen til mor igen? Fister er virkelig bange.

Så ser Fister en mand med blå skjorte og med et skilt på skjortelommen. Det er sådan en mand mor altid spørger om hvor de har dit eller dat. Så Fister skynder sig hen til ham og siger, at der er en heks inde mellem legetøjet og, at han ikke kan finde sin mor.

”Hvis det er ham der, der hedder Fister”, siger heksen og peger ”så gik hans mor den vej. ”Jeg tror”, siger hun til manden, ”at du kan finde hende derhenne”. ”Tak fru Jensen, de er altid så sød og hjælpsom”. Fister føler sig ikke sikker på damen, han tror stadig hun er en heks, men manden tror han på. Kort efter har manden også fundet mor, som løfter Fister op og rusker lidt i ham, som om hun vil skælde ham ud, men så giver hun ham et kys på panden og siger tak til manden. Nu bliver Fister tvunget til at sidde i vognen, og da de kort efter ser den gamle dame, hilser mor hjerteligt på hende. ”Det er søde gamle fru Jensen, som jeg ofte snakker med når jeg er ude at handle.” siger mor. ”Jeg tror, at hun er en heks, der ville fange mig og tage mig med hjem og spise mig” siger Fister. ”Snikkesnak” svarer mor, ”hun er en meget, meget sød dame. Hun bor ikke så langt fra os, så en dag vil jeg tage over og besøge hende sammen med dig.”

Mor får hurtigt købt resten af det, der står på hendes liste, og så siger hun "søde Fister, jeg var så bange da du var blevet væk, og så glad da jeg fandt dig igen, at jeg synes vi skal gå hen i legetøjsforretningen og købe en lille bil til dig. Og bagefter køber vi en kage, kun en, som vi kan dele på køreturen hjem.

Fister skynder sig ind til far da de er kommet hjem og mor har parkeret bilen. "Far, jeg var lige ved at blive fanget af en heks, men så kom der en mand og hjalp mig med at slippe fri, og så kom mor. Jeg var så bange. Men synes du ikke også, at jeg var modig, for jeg græd slet ikke. Mor siger at hun vil tage hen og tale med heksen, og at jeg skal med for at passe på mor". "Jo, du er en stor dreng nu, men sig mig, hvad er det for en bil du har i hånden. Er det måske en mor gav dig fordi du er modig". "Ja. Nu skal jeg lege" siger Fister.

Fister får en overraskelse.

Nu er julen ovre, og det er blevet rigtig vinter. Sneen ligger højt ude i haven, og det er Fisters fødselsdag. ”I dag bliver du fem år” siger far, og sætter et lille flag på bordet. Det er så fint synes Fister. Far fortæller, at de har det fra Fisters morfar, som siden han var lige så gammel som Fister er nu, har haft det og han har siden han blev voksen sat det på bordet hver gang, at nogen i familien havde fødselsdag. Det er meget, meget gammelt og lavet af en flagstang af træ og et flag, et dannebrogflag, som er lavet af den fineste silke, forklarer far.

Det har sneet om natten. Det har sneet så meget at vejene er spærret af sneen. Ingen kan komme ud at køre, så de gæster der skulle være kommet og fejret Fisters fødselsdag, må blive hjemme.

Sneen ligger så højt rundt om Fisters hus, at far ikke engang kan åbne hoveddøren. ”Det er heldigt, at vi har købt ind til din fødselsdag, så vi har mad nok til mange dage”. Siger mor, og Fister tilføjer ”og slik nok til at vi kan spise til vi får ondt i maven.

Far og mor bliver enige om, at de skal have en rigtig hyggedag, de tre sammen. Far går rundt og undrer sig over hvorfor der er kommet så meget sne, fordi han ikke kan huske, at det har sneet sådan i mange, mange år. Mor og far er lige ved at komme op at skændes, og Fister bliver ked at det, fordi han ikke kan lide, at de bliver uvenner. Nu havde de lige sagt at de skulle hygge sig. Det er nu også sjældent at skændes og de holder også hurtigt op. Far havde snakket om, at det vist så ikke var så galt med opvarmningen. Fister forstod det ikke. Mor havde sagt at han var et fjols og et fæ. Så havde Fisters far sagt, at det bare var for sjov og Fisters mor havde sagt, at han hverken var et fjols eller et fæ. Og så havde de helt glemt Fister, fordi de var begyndt at tale om noget Fister heller slet ikke forstod. De talte om forurening og om at en masse dyrearter forsvandt. Men de var enige, kunne han høre, så var det i orden, at de glemte ham lidt.

Fisters far forsøgte bagefter at forklare Fister om hvad det var mor og han havde talt om. Det var noget med, at vi mennesker bruger en masse olie for at varme husene op og kører rundt i bil, og røgen der kommer ud i luften spærrer for solen, så det bliver koldere og koldere. Vi smider også en masse skidt ud i naturen, og fælder så

mange træer, at de dyr, der lever ude i naturen ikke kan finde noget at spise og derfor dør. Fister forstod ikke et ord af hvad far sagde, men kom til at tænke på den lille fugl, der var blevet hans ven i sommer. Bare den kunne finde noget at spise, så den kunne leve og de kunne mødes igen, når det blev sommer.

Imens han og far talte sammen stod mor ude i køkkenet og ind imellem gentog hun lidt af det, far sagde. De lød meget enige. Og glade.

Fister var også glad selvom det var kedeligt at høre på far, for han kunne se, at mor lavede en lagkage ude i køkkenet. Han havde været så bange for at de ikke skulle have den lagkage, som han selv havde været med til at bestemme og købe ind til.

Far sagde "jeg synes vi skal prøve at tænde op i den gamle kakkelovn". Den havde stået ubrugt siden de flyttede ind, og mor havde købt lidt brænde sidst de havde været i byen og lagt det i en kurv ved siden af kakkelovnen, som pynt, havde hun sagt. Far gik i gang med at sno aviser sammen, som han kom ind i ovnen sammen med lidt træ fra kurven. Pludselig var der flammer inde i ovnen og der kom en masse røg ud i stuen. Hvor blev Fister bange. Men så forsvandt røgen og der var bare ild, som blev inde i

ovnen. Far gik rundt med hænderne i lommen og så meget stolt ud. Han sagde en masse gange ”ja, man kan da det der”. Lige indtil ilden kort efter gik ud igen. Så bandede han lidt og tændte op igen. Denne gang gik han ikke rundt og pralt. Og ilden tog fat i træet og brændte stille og roligt. Fister synes det var så hyggeligt, at han helt glemte lagkagen.

Men det gjorde mor heldigvis ikke.

Lidt efter kom hun ind i stuen med lagkagen og der var fem lys i den. Kagen var helt dækket med chokolade og der var masser af flødeskum på den. Det var præcis sådan Fister kunne lide det. De sad alle tre længe omkring bordet og spiste en masse lagkage, og Fister drak saftevand til. Mor og far drak den ene kop kaffe efter den anden. Nu da Fister var 5 år gammel synes de, at han skulle smage kaffen, men det skulle han ikke nyde noget af. Kaffen lugtede så væmmeligt.

De havde det dejligt varmt derinde og sad og så ud på sneen i haven. Det var næsten bedre end hvis der havde været gæster, tænkte Fister, men kunne nu nok have brugt nogle flere gaver. Mor og far havde foræret ham en trøje og en hue, som de havde købt nede i en lille forretning i byen. Det var nogle gamle damer, der

strikkede dem og solgte dem. Mor sagde at overskuddet, ved salget blev brugt til, at børn i de fattige lande kunne gå i skole. Det forstod Fister ikke meget af. Men fordi mor så ud som om det var godt og det var vigtigt, syntes Fister også at det var godt. Men nogen god fødselsdagsgave synes Fister bestemt ikke, at det var.

Da de ikke kunne spise mere sagde far, at han og mor havde besluttet sig for at fortælle ham noget, de ikke havde fortalt ham før.

Fister hed slet ikke Fister.

Da han lige var kommet ud af mors mave havde de kaldt ham Fister fordi han sådan lignede en lille fister. Men da han skulle have sit navn og døbes henne i kirken, synes de, at han skulle have et rigtigt navn, der ligesom deres navne begyndte med bogstavet 'e'. Fister forstod stadig ingenting om det der med et bogstav, men han var spændt på hvad han så hed, men også ked af, at han slet ikke hedder det, som han hedder.

Du hedder rigtigt Ewald. Det sagde de i kor, og så meget glade ud. Det er et grimt navn. Det vil jeg aldrig bruge, tænkte Fister. Men han sagde ikke noget.

Vi valgte det navn fordi det begynder med et 'e' og fordi en stor dansk digter, som vi begge to godt kan lide at læse, hed Ewald.

"Nu har Fister fået sit navn, så synes du ikke at Ewald også skal have en gave, spørger mor far om. "Det synes jeg han skal. Det er heldigt, at vi har købt en gave til jer begge to" svarer far og så rejser han sig og går ud i gangen og mor går hen og stiller sig ved døren, så Fister ikke skal gå derud.

"Luk øjnene og vend dig så du står med ryggen mod døren, Fister" siger mor. Godt at de stadig kalder ham Fister, tænker Fister. Han kan høre, at det skramler henne ved døren og at mor og far kommer nærmere. "Nu må du gerne åbne øjnene og vende dig om, siger far.

En cykel. En blå cykel. Og den er til ham. Det er hans cykel. Fister falder mor og far om halsen og de er alle sammen så glade. "Nu vil jeg gerne hede Ewald" siger Fister.

Da Fister om aftenen ligger i sin seng og slet ikke er Fister, men Ewald, kan han slet ikke falde i søvn. Mor må læse den samme historie for ham mange gange, lige indtil hun siger, at nu må det være nok, og nu skal han ligge stille og

tænke på den dejlige fødselsdag han har haft. Cyklen er kommet ind at stå på hans værelse, så han kan se på den. Da mor er gået ud kommer far ind og kysser ham godnat og siger, at han vil lære ham, at cykle så snart sneen er smeltet.

Ewald lyder nu meget godt er det sidste Fister tænker inden han falder i søvn.